

เรื่องสั้น ชวนคิด

เรื่องสั้นดีๆ ให้ข้อคิด
เพื่อประโยชน์ในการดำเนินชีวิต

เล่มที่ 3

“เรื่องสั้น ขวณคิด” เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้น ซึ่งรวบรวมมาจากหลายแหล่ง เช่น จากอินเทอร์เน็ต จากหนังสือ และจากอีเมลที่เพื่อนๆ ส่งมาให้

หวังว่าจะมีเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ทำให้ขำคิดและเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตสำหรับผู้อ่าน

และขอพระเจ้าอวยพระพรให้กับเจ้าของต้นฉบับเรื่องสั้นเหล่านี้ทุก ๆ คน

ด้วยความรักในพระคริสต์

สิงหาคม 2011

ครูกับนักเรียน	1
วันนี้ ณ ที่แห่งเดิม	6
อย่าเสียดายสิ่งที่เสียไป	8
หม้อดินใบร้าว	10
ขาวกับดำ	13
โคมไฟของอากง	15
ดีหรือร้าย	18
แบงก์ 1000	20
มีดโกนหวดกับร้านตัดผม	23
ยอมเพราะรัก	24
ต้นแอปเปิ้ลกับเด็กน้อย	29
พันธนาการของข้างน้อย	33
รอยตะปูที่รั้วบ้าน	36
ภาพที่อยู่นอกหน้าต่าง	39
ไม่มีใครใส่รองเท้า	42

1) ครูกับนักเรียน

คุณครูทอมป์สันโกหก นักเรียนชั้น ป.5 ของครูทั้งชั้นซะแล้ว ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มสอนเลยด้วยซ้ำ คุณครูบอกว่า ครูรักเด็กเท่ากันหมดทุกคนเลย แต่นั่นก็เป็นไปไม่ได้ เพราะว่ามีเด็กตัวเล็กๆ ทำทางขี้เกียจคนหนึ่งชื่อ เท็ดดี สต๊อดดาร์ด ครูทอมป์สันได้จับตาดูเท็ดดีมาปีนึงและสังเกตว่าเขาไม่ค่อยเล่นดี ๆ กับเด็กคนอื่นเท่าไร

เสื้อผ้าของเขาสกปรกและตัวก็เหม็นหึ่งอยู่ตลอดเวลาด้วยแหละ และบางทีเท็ดดีก็เกเร ถึงขั้นที่ว่าครูทอมป์สันสนุกกับการตรวจงานของเท็ดดีด้วยหมึกสีแดง กากบาทไปหนา ๆ และใส่ตัว F ตัวใหญ่ ๆ ลงไปบนหัวกระดาษอยู่เสมอ ๆ

โรงเรียน ที่คุณครูทอมป์สันสอน คุณครูจะต้องทบทวนประวัติของเด็กแต่ละคนด้วย แต่คุณครูทอมป์สันก็ไม่ยอมตรวจประวัติของเท็ดดี

จนกระทั่งเหลือแฟ้มสุดท้าย แต่ทันใดนั้นเมื่อคุณครูตัดสินใจตรวจดูแฟ้มประวัติของเท็ดดี ครูทอมป์สันก็แปลกใจมากเมื่อพบว่า ครูชั้นป.1 ของเท็ดดีวิจารณ์มาว่า “น้องเท็ดดีเป็นเด็กที่ฉลาดและร่าเริง ทำงานเรียบร้อย มารยาทดี เป็นเด็กที่น่ารักมากที่สุดทีเดียว”

ส่วนคุณครูที่สอนเท็ดดีตอน ป.2 เขียนว่า “เท็ดดีเป็นเด็กที่เรียนเก่งมาก เพื่อนๆ ชอบกันทุกคน แต่กำลังมีปัญหาเพราะแม่ของเท็ดดีกำลังป่วยหนัก และชีวิตทางบ้านต้องลำบากมากแน่ๆ”

คุณครูที่สอนเท็ดดีตอน ป.3 เขียนว่า “เท็ดดีเสียใจมากที่เสียแม่ไป เขาพยายามเต็มที่แล้ว แต่คุณพ่อก็ไม่ค่อยให้ความรักความสนใจเขาเท่าไร และชีวิตที่บ้านของเขา ต้องส่งผลกระทบต่อเขาแน่ๆ ถ้าไม่มีคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ”

คุณครูที่สอนเท็ดดีตอน ป.4 เขียนว่า “เท็ดดีไม่ยอมเข้าสังคมและไม่ค่อยสนใจการเรียนเท่าที่ควร ไม่ค่อยมีเพื่อนและหลบหนีจากห้องเรียน”

ตอนนี้คุณครูทอมป์สัน รู้ถึงปัญหาแล้วและอับอายในการกระทำของตนเองมาก ครูรู้สึกแย่งยิ่งกว่าเดิมอีก เมื่อนักเรียนในห้องชื่อของขวัญ

วันคริสต์มาสมาให้ ห่อในกระดาษสีสดๆ พร้อมผูกโบว์อย่างดี ยกเว้น แต่ของเท็ดดี ของขวัญของเท็ดดีถูกห่ออย่างหยาบๆ ในกระดาษ ลุกฟูกหนาๆ ที่ได้มาจากถุงใส่กับข้าว ครูทอมป์สันเปิดกล่องของ เท็ดดีดูท่ามกลางกองของขวัญอื่น ๆ

เด็กบางคนเริ่มหัวเราะเมื่อเห็นว่า เท็ดดีให้กำไลลูกปัดที่ไม่ครบเส้น และขวดน้ำหอมที่เหลือน้ำอยู่ก้นขวดแก่เธอ แต่ครูก็หยุดเสียงหัวเราะ ของเด็ก ๆ

เมื่อครูเอ่ยขึ้นว่ากำไลเส้นนั้นสวยเพียงใด และสวมมันไว้ที่ข้อมือ พร้อมกับฉีดน้ำหอมไปบนข้อมือด้วย เท็ดดี สตูดดาร์ด เฝ้ารออยู่ จนเย็นเพื่อที่จะพูดกับครูว่า “ครูทอมป์สันครับ วันนี้ครูตัวหอม เหมือนที่แม่ผมเคยหอมเลยครับ”

หลังจากที่นักเรียนทุกคนกลับบ้าน ครูทอมป์สันก็ร้องไห้เป็นชั่วโมง หลังจากวันนั้นเอง คุณครูเลิกสอนหนังสือ เลิกสอนการเขียนและเลิก สอนเลขคณิต แต่คุณครูเริ่มสอนเด็ก ๆ แทน คุณครูทอมป์สันเอาใจ ใส่เท็ดดีเป็นพิเศษ

เมื่อครูพยายามช่วยเขา จิตใจของเขาก็กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง ยิ่ง ครูให้กำลังใจเท็ดดีเท่าไร เขาก็ยิ่งตอบรับเร็วขึ้นเท่านั้น ภายในสิ้น ปีนั้นเอง เท็ดดีได้กลายเป็นเด็กที่ฉลาดที่สุดในห้อง และถึงวันนี้แม้ว่า

คุณครูจะบอกว่าคุณครูรักเด็กทุกคนเท่ากัน แต่ความจริง เท็ดดีก็ได้กลายเป็น “ศิษย์คนโปรด” ของครูไปแล้ว

หนึ่งปีต่อมา คุณครูพบจดหมายอยู่ที่ประตูบ้าน จดหมายนั้นมาจาก เท็ดดี บอกครูว่าคุณครูยังเป็นครูที่ดีที่สุดที่เขาเคยมี

หกปีต่อมา ครูก็ได้จดหมายจากเท็ดดีอีก บอกว่าเขาเรียนจบม.ปลายแล้ว เขาสอบได้ที่สาม และคุณครูยังคงเป็นครูที่ดีที่สุดที่เขาเคยเจอมาในชีวิต

สี่ปีหลังจากนั้น คุณครูก็ได้จดหมายอีก บอกว่าแม้ว่าชีวิตเขาจะลำบากบ้างเขาก็ไม่ได้เลิกเรียนหนังสือ และกำลังจะจบปริญญาตรีในเร็ว ๆ นี้ด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง (เหรียญทอง) และยังย้ำกับครูหอมปัสันว่า คุณครูเป็นครูที่ดีที่สุดและเป็นครูคนโปรดในชีวิตของเขา

จากนั้นสี่ปีผ่านไปจดหมายอีกฉบับหนึ่งก็มา ครั้งนี้เขาอธิบายว่าหลังจากที่เขาได้รับปริญญาตรีแล้ว เขาตัดสินใจที่จะเรียนต่ออีกนิด จดหมายนั้นอธิบายว่า คุณครูยังเป็นครูคนที่ดีที่สุดที่เขาเคยมี ครั้งนี้เขาลงชื่อในจดหมายของเขาว่า ยาวขึ้นอีกหน่อย จดหมายนั้นลงชื่อว่า “นายแพทย์ ทีโอดอร์ เอฟ. สตัดดาร์ด”

เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลินั้นก็ยังมีจดหมาย
มาอีก เท็ดดีบอกว่า เขาได้เจอสาว
คนหนึ่งและก็จะแต่งงานกัน เขา
บอกมาในจดหมายว่าพ่อของเขาได้
เสียชีวิตเมื่อสองสามปีก่อน และเขา
อยากให้คุณครูทอมป์สัน จะตกลง
มานั่งในที่นี้สำหรับพ่อเจ้าบ่าวใน
งานแต่งงานของเขาได้หรือไม่
แน่นอนที่สุด ครูทอมป์สันมาในงาน
นั้น และทายสิว่าเกิดอะไรขึ้น

คุณครูใส่กำไล ข้อมือเส้นนั้น เส้นที่มีลูกบิดหายไปหลายลูก และฉีด
น้ำหอมที่เท็ดดีจำได้ว่าแม่เขาเคยฉีดตอนที่ยังมีชีวิตอยู่

ครูกับศิษย์กอดกันกลม และคุณหมอเท็ดก็กระซิบข้างหูคุณครูทอมป์
สันว่า “ขอบคุณมากนะครับคุณครูที่เชื่อในตัวผม ขอขอบคุณมากที่
ทำให้ผมรู้สึกเป็นคนสำคัญ และแสดงให้เห็นว่าผมสามารถที่จะ
เปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ได้”

ครูทอมป์สันกระซิบตอบพร้อมน้ำตานองหน้าว่า “หมอเท็ดจ๊ะ เธอ
เข้าใจผิดแล้วแหละ เธอต่างหากที่สอนครูว่า ครูสามารถเปลี่ยนแปลง
สิ่งต่างๆ ได้ ครูไม่รู้จักการสอนที่แท้จริง จนกระทั่งครูได้พบได้รู้จักเธอ
นั่นแหละ”

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คนเราควรเติมเต็มหัวใจของคนอื่นด้วยความรักเสียแต่วันนี้ โปรดจำว่าไม่ว่าคุณจะไปไหน หรือทำอะไร คุณมีโอกาที่จะสัมผัส และเปลี่ยนอนาคตของคนอื่นในทางที่ดีขึ้น ด้วยเสมอ

2) วันนี้ ณ ที่แห่งเดิม

วันหนึ่ง พ่อที่มีอายุเริ่มเข้าวัยชราผู้หนึ่งนั่งอยู่ในบ้านกับลูกเพียงลำพัง บนเก้าอี้ยาวในบ้านใหญ่ ในขณะที่ลูกกำลังง่วนอยู่กับการอ่านหนังสือพิมพ์ พ่อผู้ใช้ความคิดอยู่ในใจ เห็นนกกระจอกตัวหนึ่งเกาะพุ่มไม้ ถามลูกว่า “นั่นอะไร”

ลูกตอบว่า “นกกระจอก”

พ่อพยักหน้าเข้าใจ นั่งอีกสักพักหนึ่ง เห็นนกกระจอกอีก เขาจึงถามลูกอีกว่า “นั่นอะไร”

ลูกตอบอีก “ก็เพิ่งออกไปไง ว่านกกระจอก” ก่อนจะกลับมาอ่านหนังสือพิมพ์ตามเดิม

พ่อทำท่าสนใจมัน ขณะที่นกกระจอกบินเหนือกิ่งไม้ และคราวนี้เมื่อเห็นนกกระจอกบินผ่านมาข้าง ๆ ที่นั่งลูก พ่อก็ไม่สนใจ ถามลูกอีกว่า “นั่นอะไรนะ”

คราวนี้ลูกฉุนแล้ว เขาใส่อารมณ์กับพ่อ บอกว่า “ผมบอกว่า นกกระจอก ‘น-ก-ก-ระ-จ-อ-ก’ ก่อนจ้องหน้าพ่อด้วยความสงสัยราว กับว่า ชายผู้นี้ต้องการอะไรจากเขากันแน่

แต่พ่อก็ยังไม่หยุด เขาถามลูกด้วยคำถามซ้ำอีกว่า “นั่นอะไร”

อารมณ์ฉุนขาดผิงทันที ลูกออกเสียงตะโกนใส่หน้าพ่อว่า “พ่อกำลัง ทำอะไรเนีย ผมบอกหลายครั้งแล้วว่า นกกระจอก! ไม่เข้าใจหรือไง”

คราวนี้พ่อลุกเดินออกจากที่นั่ง ไป ลูกถามว่า “จะทำอะไร” พ่อใช้มือบ่งบอกเป็น สัญลักษณ์ว่าไม่ต้องห่วง เขา เดินเข้าบ้านไป ขณะที่ลูกออก อากาการสุดเหนื่อยหน่าย ไม่

เข้าใจพ่อตัวเอง เขาทิ้งหนังสือพิมพ์ลงกับพื้นหญ้า ทั้งหงุดหงิด และ เสียใจกับตัวเอง ที่ใช้อารมณ์กับพ่อ

ไม่นานนัก พ่อเดินกลับมายังเก้าอี้ตัวเดิม นั่งข้าง ๆ ลูก พร้อมยื่นสมุด บันทึกรขนาดเล็กให้ ก่อนพูดว่า “อ่านดัง ๆ นะ”

ลูกรับสมุดบันทึกด้วยอาการงง ก่อนอ่านข้อความว่า

“วันนี้ ลูกชายคนเล็กของฉัน ซึ่งวันก่อนอายุเพิ่ง 3 ขวบ นั่งเก้าอี้ ด้วยกันกับฉันที่สวน ซึ่งมีนกกระจอกตัวหนึ่ง ตอนนั้นลูกฉันถามฉัน 21 ครั้งว่า นั่นอะไร ฉันตอบเขาไปทุกครั้งว่า “นกกระจอก” และฉัน

กอดเขาทุกครั้งที่เขาถามคำเดียวกันเช่นนั้น ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่เคยใช้อารมณ์ แต่รู้สึกประทับใจกับความบริสุทธิ์เดียงสาของเด็กน้อยผู้นี้”

เมื่อลูกอ่านจบ พ่อทำหน้าที่พอใจ ส่วนลูกปิดสมุดบันทึกลง นั่งอึ้ง ใช้สติเพียงชั่วครู่ ก่อนตัดสินใจเข้าโอบกอดและจูบพ่อ ด้วยอารมณ์ที่หันกลับมาเอาใจใส่ชายผู้ใกล้วัยชราผู้นี้.....

แล้วคุณล่ะ วันที่คุณได้ทำอะไรดี ๆ ให้กับคุณพ่อคุณแม่บ้างหรือยัง

หมายเหตุ นำมาจากเรื่องราวในหนังสือชื่อ "What is that?" ของ "คอนสแตนติน บิลาวีออส" ผู้กำกับภาพยนตร์สั้นชาวกรีซ

3) อย่าเสียดายสิ่งที่เสียไป

หญิงสาวคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตอยู่ใน เมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง หล่อนอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็กนี้มานานตั้งแต่เด็ก หน้าบ้านของหล่อนมีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาจนทำให้บริเวณนั้นดูร่มรื่นเป็นพิเศษ

และแล้ววันหนึ่งเมื่อต้นไม้ต้นนั้นพ่ายแพ้แก่กาลเวลา กิ่งก้านที่เคยร่มเย็นกลับก่อให้เกิดความยุ่งยากขึ้น เมื่อมันหักและหล่นใส่บ้านข้างเคียงบ่อยๆ จนกระทั่งเป็นปัญหา ถึงขั้นที่จะต้องโค่นล้มต้นไม้ใหญ่นี้ทิ้ง

หลังจากหญิงสาวทราบว่าไม่สามารถจะคงต้นไม้ไว้ได้หล่อนถึงกับ
กังวลถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมา

ต่อไปนี้จะเอาร่มเงาจากไม้ใหญ่ที่ไหนคอยกำบังแดดฝน ไม่มีภาพที่
เคยมีอีกแล้วยามมองออกไปนอกหน้าต่าง ยิ่งคิดไปต่างๆ นานาก็ยิ่ง
ให้รู้สึกเสียดายไม้ใหญ่นั้น ยิ่งวันที่ต้องตัดต้นไม้

หล่อนได้ยินคำพูดจากเพื่อนของเธอที่ต้องการปลอบใจว่า “อย่า
เสียดายกับสิ่งที่เสียไป จงตื่นเต้นและยินดีกับสิ่งที่กำลังจะตามมา”

วันเวลาผ่านไปเป็น
สัปดาห์ ชีวิตของเธอ
หลังต้นไม้ใหญ่ถูกโค่น
เริ่มเปลี่ยนแปลง ทุก
เช้าที่เธอตื่นเธอจะ
ได้รับแสงแดดส่องเข้า

มาในบริเวณห้องของเธอ จนทำให้วันนั้นเกิดรู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้น
ทันที เธอได้บริเวณบ้านมากขึ้น สำหรับปลูกไม้ดอกที่อยากจะปลูกมา
นาน

เธอกลับเริ่มรู้สึกดี ๆ กับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น มันไม่ได้แย่ไป
อย่างที่เธอคาดไว้เสียทีเดียว ถ้าต้นไม้ใหญ่นั้นไม่ถูกโค่นลง

วันนี้เธอคงไม่ได้เห็นภาพเด็ก ๆ วิ่งขึ้นลงรถรับส่งโรงเรียนอย่างร่าเริง ในอีกมุม ตอนนี้เธอเข้าใจกับคำว่า “อย่าเสียดายในสิ่งที่เสียไป แต่จงตื่นเต้นและยินดีกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น”

เป็นความจริง ที่ส่วนมากแล้ว เรามักจะกลัวการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น ทุกอย่างมันอยู่ที่ความคิดจริง ๆ นะ คนเรามักกลัวที่จะเข้าไปในห้องมืด ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าในห้องนั้นมีอะไรบ้าง แต่ไอ้ที่กลัว ๆ อยู่เนี่ยมันอยู่ในความคิดทั้งนั้น อะไรก็ตามที่คุณกลัวและคิดไปเรื่อย จนทำให้คุณกลัวที่จะเปลี่ยนแปลง จนบางทียอมที่จะทนกับสิ่งที่ทำให้ชีวิตคุณแย่ลงไปยิ่งกว่าการเปลี่ยนแปลง

มุมมองที่เป็นบวกกับชีวิตคุณ มุมมองที่จะทำให้คุณก้าวต่อไปได้ด้วย ความตื่นเต้นและยินดี

“อย่าเสียดายในสิ่งที่เสียไป แต่จงตื่นเต้นและยินดีกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น”

4) หม้อดินใบข้าว

ชายชาวอินเดียคนหนึ่ง ทำงานเป็นคนหาบน้ำของบ้านเศรษฐี ผู้คนจะพบเห็นจนชินตาว่า บนป่าของเขามีหม้อดินใบใหญ่วางอยู่ข้างละใบ

หม้อใบสวยสามารถบรรจุน้ำไว้เต็มเปี่ยมนับจากลำธารจนถึงบ้าน
เจ้านาย

ขณะที่อีกใบหนึ่งนั้น เมื่อมาถึงปลายทางกลับเหลือน้ำแค่ครึ่งเดียว

เท่ากับว่าชายผู้ขนน้ำได้เที่ยวละหม้อครึ่งอยู่ทุกครั้ง

แน่ล่ะ...หม้อดินใบสวยย่อมภาคภูมิใจในตนเองที่ทำหน้าที่ได้อย่าง
สมบูรณ์ครบถ้วน ส่วนหม้อดินใบร้าว นอกจากอดไม่ได้ที่จะรู้สึกน้อย
เนื้อต่ำใจในความไม่สม ประกอบของตนเองแล้ว มันยังรู้สึกผิดกับการ
ทำหน้าที่ได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยอีกด้วย

หลังจากสองปีเต็มที่แบกความทุกข์ระทมขมขื่นนั้นเอาไว้

วันหนึ่ง มันจึงตัดสินใจเอ่ยกับคนหาบน้ำว่า

“ฉันรู้สึกละอายใจเหลือเกิน..ฉันอยากขอโทษท่าน.. ตลอดสองปีมานี้

ฉันทำงานให้ท่านได้เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น เนื่องจากเจ้ารอยร้าวบน
ตัวฉันมันทำให้น้ำรั่วไหลไปตลอดทาง”

เมื่อฟังเช่นนั้นแล้ว คนหาบน้ำก็พูดว่า

“เออล่ะ..ระหว่างทางที่เราจะเดินกลับไปบ้านเจ้านาย ฉันอยากให้เธอ
สังเกตดอกไม้สวย ๆ ข้างทางเดินสักหน่อย

เธอไม่ได้สังเกตเห็นหรือว่า ทำไมดอกไม้ป่าเหล่านั้นถึงได้งอกงามเฉพาะฝั่งที่ฉันแบกเธอเท่านั้น ทำไมมันไม่ขึ้นอีกฟากหนึ่งด้วยล่ะ..

นั่นเป็นเพราะฉันได้ตระหนักในข้อจำกัดของเธอ จึงอาศัยเงื่อนไขเพาะเมล็ดพันธุ์ดอกไม้ป่าตรงทางเดินฝั่งที่ฉันแบกเธอเสมอมา

และทุก ๆ วันขณะที่เราเดินกลับบ้าน เธอเองก็ได้ช่วยฉันรดน้ำให้มัน แล้วในสองปีนี้ ฉันก็ได้เด็ดดอกไม้สวย ๆ นี้ไปปักแจกันให้เจ้านายของเราด้วย นี่ถ้าหากไม่มีเธอแล้วล่ะก็ เจ้านายของเราคงไม่มีโอกาสได้ดอกไม้ป่าอันแสนสวยงาม ที่ผลิสะพรั่งอยู่ระหว่างทางมาประดับบ้านเป็นแน่”

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ถ้าไม่เปรียบเทียบคนอื่นมากเกินไป ถ้าคิดว่าสิ่งไหนมันไม่ดีก็พยายามแก้ไขทำให้มันดีขึ้น ผลลัพธ์ของการกระทำไม่ใช่คำตอบแห่งชะชะชะชะของชีวิต จุดมุ่งหมายและความตั้งใจจริงของเราต่างหากคือคำตอบที่แท้จริง

5) ขาวกับดำ

เศรษฐีคนหนึ่งชอบใจลูกสาวชานายากรู้ผู้หนึ่ง เขาเชิญชานากับลูกสาวไปที่สวนในคฤหาสน์ของเขา เป็นสวนกรวดกว้างใหญ่ที่มีแต่กรวดสีดำกับสีขาว

เศรษฐีบอกชานาว่า “ท่านเป็นหนี้สินข้าจำนวนหนึ่ง แต่หากท่านยกลูกสาวให้ข้า จะยกเลิกหนี้สินทั้งหมดให้”

ชานาไม่ตกลง

เศรษฐีบอกว่า “ถ้าเช่นนั้นเรามาพนันกันดีไหม ข้าจะหยิบกรวดสองก้อนขึ้นมาจากสวนกรวดใส่ในถุงผ้านี้ ก้อนหนึ่งสีดำ ก้อนหนึ่งสีขาว ให้ลูกสาวของท่านหยิบก้อนกรวดจากถุงนี้ หากนางหยิบได้ก้อนสีขาว ข้าจะยกหนี้สินให้ท่าน และนางไม่ต้องแต่งงานกับข้า แต่หากนางหยิบได้ก้อนสีดำ นางต้องแต่งงานกับข้า และแน่นอน ข้าจะยกหนี้ให้ท่านด้วย”

ชานาตอบตกลง

เศรษฐีหยิบกรวดสองก้อนใส่ในถุงผ้าหญิงสาวเหลือบไปเห็นว่ากรวดทั้งสองก้อนนั้นเป็นสีดำ

หญิงสาวจะอย่างไรดี

หากเธอไม่เปิดโปงความจริง ก็ต้องแต่งงานกับเศรษฐีซีโกง

หากเธอเปิดโปงความจริง เศรษฐียอมเสียหน้า และยกเลิกเกมนี้ แต่บิดาของเธอก็จะยังคงเป็นหนี้เศรษฐีต่อไปอีกนาน

เราส่วนใหญ่ถูกสอนมาให้มองปัญหาแบบขาวกับดำ แต่ไม่ใช่ทุกปัญหาสามารถแก้ไขได้อย่างขาวกับดำเสมอไป

ในทางตรงข้าม หากเราลองมองต่างมุม จะพบว่าหนทางการแก้ปัญหามีมากกว่าหนึ่งสายเสมอ

และการยืดหยุ่นพลิกแพลงไปตามสถานการณ์เป็นวิธีการหนึ่ง

บางครั้งในการแก้ปัญหาก็ เราอาจต้องสร้างเครื่องมือในการแก้ปัญหาค้นหาใหม่

ลูกสาวชาวนาเอี่ยมมือลงไปในถุงผ้า หยิบกรวดขึ้นมาหนึ่งก้อน พลันเธอปล่อยกรวดในมือร่วงลงสู่พื้น กลิ้งหายไปใต้อาสน์และขาของสวนกรวดแห่งนั้น

เธอมองหน้าเศรษฐี และเอ่ยว่า “ขอภัยที่ข้าพลั้งเผลอปล่อยหินร่วงหล่น แต่ไม่เป็นไร ในเมื่อท่านใส่กรวดสีขาวกับสีดำอย่างละหนึ่งก้อนลงไปใต้อาสน์นี้ ดังนั้นเมื่อเราเปิดถุงออกดูสีกรวดก้อนที่เหลือ ก็ย่อมรู้ทันทีว่า กรวดที่ข้าหยิบไปเมื่อครู่เป็นสีอะไร”

เมื่อเธอหยิบกรวดที่เหลือในถุงขึ้นมา และกรวดนั้นเป็นกรวดสีดำ

เธอจึงกล่าวว่า “ดังนั้นควรดูก่อนที่ข้าทำตก ย่อมเป็นสีขาว”

ชวานาพ้นจากสภาพลูกหนี้ และลูกสาวก็ไม่ต้องแต่งงานกับเศรษฐีซีโงงคนนั้น

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า หากเราพยายามมากพอที่จะแก้ไขปัญหา เรา
จะพบว่าทุกปัญหาย่อมมีวิธีทางแก้ไขเสมอ

6) โคมไฟของอากง

“กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว” มีอากงแก่ ๆ อยู่คนหนึ่ง

อยากจะสอนข้อคิดอะไรบางอย่างให้หลาน ๆ ตามประสาคนแก่

อากง จึงเรียกหลาน ๆ ทั้งสี่มานั่ง
ล้อมโต๊ะสี่มุม แล้วบอกหลานทั้งสี่ว่า

เอาละหลาน ๆ ขอให้ทุกคนหลับตา
นะ

พอหลาน ๆ หลับตา อากง ก็เดินเข้าไป
ไปห้องเก็บของ แล้วหยิบโคมไฟเก่า
ๆ มาอันหนึ่ง

อากง เปิดฝาครอบ จุดไฟ แล้วปิดฝาครอบ แล้วอากง ก็บอกหลาน
ทั้งสี่ ว่า ลืมตาขึ้น แล้วบอกอากงซิว่าคอมพิวเตอร์นี่คืออะไร

เด็กทั้งสี่ลืมตาขึ้น มองดูคอมพิวเตอร์ แล้วตอบอากง แต่ตอบไม่เหมือนกัน
และเริ่มทะเลาะกัน

คนที่นั่งด้านหนึ่งบอกว่า สีแดง

ส่วนอีก 3 คน ซึ่งนั่งอยู่คนละด้าน ก็บอกว่า สีเขียว สีเหลือง และสี
น้ำเงิน ตามลำดับ

ทั้งสี่ทะเลาะกันพักหนึ่ง หลานคนหนึ่งก็ถามอากงว่า

อากง ทำไมของอย่างเดียวกัน มีตั้งหลายสี

อากง ก็บอกว่า เดียวนะ อากงจะทำอะไรให้ดู

อากงเดินมาที่โต๊ะ หยิบฝาครอบแล้วหมุนให้ดู ปรากฏว่า

ฝาครอบสีด้าน ... สีสี ... แดง ... เหลือง ... เขียว ... น้ำเงิน ...

หลังจากเอาฝาครอบออกแล้ว อากงถามหลาน ๆ ว่า ตอนนี้อากง
อากงซิว่าคอมพิวเตอร์คืออะไร

หลาน ๆ ตอบเหมือนกันคือสีของเปลวไฟ

อากงจึงพูดกับหลาน ๆ เอาล่ะหลาน อากง จะถามอะไรซักสองข้อนะ

ข้อที่ 1 เมื่อสักครู่นี้ ครั้งแรก ใครตอบผิดบ้าง

หลาน ๆ ตอบว่า ไม่รู้

อากง บอกว่า ฟังนะ เจ้าทั้งสี่ นั่งอยู่ในที่เดียวกัน มองของอย่างเดียวกัน ในเวลาเดียวกัน ยังเห็นไม่เหมือนกันเลย และทำไมถึงไม่มีใครผิดล่ะ

อากง พูดกับหลาน ๆ ต่อไปว่า ก็เพราะคนทุกคนมองจากมุมมองของตัวเอง เห็นในสิ่งที่ตัวเองเห็น แต่ ถ้าเจ้าอยากเข้าใจว่าทำไมคนอื่นเห็น อย่างที่เขาเห็น เจ้าก็ต้องเดินไปมองที่มุมของเขา แล้วเราก็จะเห็นอย่างที่เขาเห็น

ในอนาคตเวลาที่อยู่ในสังคม จงจำไว้ว่าคนแต่ละคน ก็มองสิ่งต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน

เพราะฉะนั้น เวลาที่คนคิดไม่เหมือนเรา ... ใครผิด ...

จงจำไว้ว่า เวลาที่คนอื่นคิดไม่เหมือนกับเจ้า อย่าไปโกรธว่าเขาผิด เพราะคนแต่ละคน ก็เห็นสิ่งต่าง ๆ จากขอบข่ายประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมของเขาเอง

แต่ถ้าเจ้าอยากเข้าใจว่า ทำไมคนอื่นถึงคิดแบบนั้น เจ้าก็เดินไปมุมของเขาบ้าง

และเมื่อจ่ายอมเข้าใจคนอื่น อาจเป็นไปได้ว่าคนอื่นก็อาจจะยอมที่จะเดินมาและเข้าใจเจ้าบ้างเหมือนกัน

คำถามที่ 2 อากงบอกว่า

ที่เห็นครั้งแรกกับครั้งหลัง เป็นของอย่างเดียวกันมั๊ย

หลาน ๆ บอกว่า อย่างเดียวกัน

แล้วเห็นเหมือนกันมั๊ย ครั้งแรกเห็นอะไร

หลานตอบว่า ฝาที่ครอบคอมพิวเตอร์ และครั้งหลังเห็นเปลวไฟ

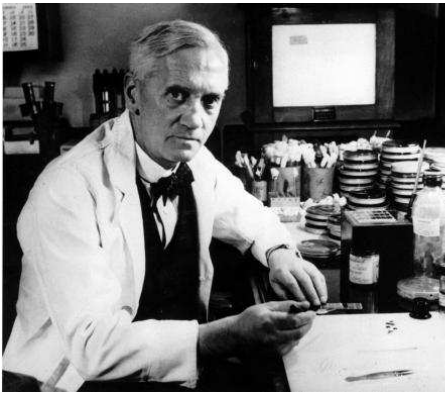
อากงบอกหลาน ๆ ว่า **อย่ามองสิ่งต่าง ๆ เพียงแค่ที่เห็น แต่จงเข้าใจสิ่งต่าง ๆ อย่างที่มันเป็น**

7) ดีหรือร้าย

เหตุร้ายต่าง ๆ นั้น เป็นเหมือนบททดสอบใจ ใครใจเย็นแค่ไหน จะรู้ได้ก็เมื่อเกิดเหตุร้าย

ใจเย็น ๆ เช่นนี้ ทำให้มองเห็นโอกาสดี ๆ ในชีวิตเสมอ เพราะเมื่อเราใจเย็น ปัญญายอมเกิด และเมื่อปัญญาเกิด เรื่องที่เป็นปัญหาก็จางหาย

เรื่องร้ายก็กลับกลายเป็นดี เมื่อเรารู้ความข้อนี้ ก็ไม่ควรเสียใจกับ ปัญหาที่ต้องพบ ควรรับไว้ด้วยความยินดี

เซอร์อเล็กซานเดอร์ เฟลมมิ่ง
นายแพทย์ชาวสกอตแลนด์ก็เป็น
ผู้หนึ่ง ที่มองเห็นสิ่งดีๆ ในวันที่มี
ความผิดพลาดเกิดขึ้น

ราว ปี ค.ศ. 1928 ขณะที่เฟลมมิ่ง
กำลังศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ

เชื้อแบคทีเรีย ชื่อสแตปฟีโลค็อกคัส ซึ่งเป็นต้นเหตุของโรคต่างๆ
อยู่อย่างชะมักเขม่น ณ ห้องทดลองของโรงพยาบาลเซนต์แมรี ที่กรุง
ลอนดอน

เขาให้ผู้ช่วยแยกเชื้อ แบคทีเรียไปเพาะไว้ในจานแก้วทดลอง เพื่อนำ
เชื้อนี้ไปสกัด จะได้ศึกษาค้นคว้าคุณสมบัติของมัน แต่แล้ววันหนึ่งเขา
พบว่าเชื้อแบคทีเรียที่อุตสำหรับเพาะไว้ได้ตายไป และกลับมีเชื้อราสี
เขียวๆ ขึ้นคลุมเต็มไปหมด แทนที่เฟลมมิ่งจะเสียใจ กับความ
เสียหายที่เกิดขึ้น ตรงข้ามเขากลับคิดว่า สิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดหวัง
นี้น่าจะให้ประโยชน์อะไรได้บ้าง เขาศึกษาถึงสาเหตุการตายของ
แบคทีเรียและพบว่า เชื้อราสีเขียวนี้เองที่เป็นตัวการ

จากแง่มุมดีๆ ที่เฟลมมิ่งมองเห็นนี้เอง ทำให้เขาค้นพบเพนนิซิลลิน ยาปฏิชีวนะ ที่ช่วยชีวิตมนุษย์มาแล้วจำนวนมหาศาล เป็นยาซึ่งสกัดได้จากเชื้อราสีเขียว ที่ปนเปื้อนมาในจานแก้วทดลองของเฟลมมิ่งนั่นเอง

เฟลมมิ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นขุนนางในปี ค.ศ. 1944 และได้รับรางวัลโนเบลในปี ค.ศ. 1945 เพราะสิ่งที่เขาค้นพบนั้น เป็นสิ่งที่มีคุณประโยชน์ต่อวงการแพทย์อย่างยิ่ง

ชีวิตก็เป็นอย่างนี้ เรื่องดี เรื่องร้าย อาจอยู่ไม่ไกลไม่ใกล้กัน หรืออาจอยู่ในเรื่องเดียวกันกันก็ได้ สุดแต่ว่าใครจะมองเห็น เมื่อเกิดเหตุร้าย ใจเย็นเข้าไว้ แล้วมองดูใหม่ มองให้กว้างไกล อีกหน่อย หรือลองเปลี่ยนมุมมองสักเล็กน้อย เราย่อมจะค้นพบสิ่งดี ๆ ที่แฝงอยู่อย่างแน่นอน

8) แบนค์ 1000

นักพูดที่เป็นที่รู้จักกันดีท่านหนึ่ง ได้เริ่มการสัมมนาของเขา โดยการหยิบแบงค์ 1,000\$ ขึ้นมา ในห้องที่มีผู้เข้าฟัง ราว 200 คน

แล้วเขาก็พูดว่า

“ใครอยากได้แบงค์ 1,000\$ นี้บ้าง”

มีมือได้ถูกยกขึ้นเป็นจำนวนมาก

เขาก็พูดต่อว่า..

“ฉันจะให้เงินแบงค์ 1,000\$ นี้ แก่คนหนึ่งในพวกท่าน แต่ครั้งแรกนี้
ฉันจะ这样做”

เขาเริ่มที่จะขยำๆ เงินนั้น แล้วเขาก็ถามอีกว่า

“ใครจะยังต้องการมันอีก”

ยังคงมีมือที่ยกขึ้นอีก

“ดี” เขาตอบ

“แล้วถ้าฉัน这样做ล่ะ”

และเขาก็ทิ้งมันลงที่พื้น เริ่มเหยียบย่ำมันด้วยรองเท้าของเขา แล้ว
เขาก็เก็บขึ้นมา ขณะนี้มันทั้งยับยู่ยี่และสกปรก

“ตอนนี้.. ใครยังต้องการมันอีก”

ก็ยังคงมีคนยกมืออีก

“เพื่อนๆ คุณได้เรียนรู้อะไรบ้าง ที่มีคุณค่ามากที่สุดบทหนึ่งแล้วว่า ไม่ว่าจะทำอะไรกับเงิน คุณก็ยังต้องการมันอยู่ เพราะว่ามันไม่ได้ลดคุณค่าในตัวมันลงเลย มันก็ยังมียังคงมีค่า 1,000 \$ อยู่นั่นเอง”

เหมือนกับหลาย ๆ ครั้ง ในชีวิตของเรา ที่ถูกทิ้ง ถูก

เหยียบย่ำ และถูกทำให้สกปรก โดยสิ่งที่เราตัดสินใจทำมันและสภาพแวดล้อมที่เราเจอทำให้เรารู้สึกว่า คุณค่าของเราลดน้อยลง

แต่ไม่ว่าอะไรที่ได้เกิดขึ้น หรืออะไรที่จะเกิดขึ้น คุณไม่เคยสูญเสียคุณค่าในตัวเอง คุณเป็นคนพิเศษ อย่าลืมนั่นตลอดไป

อย่านำความผิดหวังของเมื่อวานมาบดบังความฝันในวันพรุ่งนี้

๑) มืดโกนหนวดกับร้านตัดผม

กาลครั้งหนึ่ง มีมืดโกนหนวดสวยอันหนึ่งทำงานอยู่ในร้านตัดผม

วันหนึ่งไม่มีลูกค้าเลย มันจึงออกจากด้ามไปฝั่งแดด เมื่อมันเห็นดวง

อาทิตย์ส่องแสงสะท้อนใบมีดราวกับกระจก
มันมีความรู้สึกภูมิใจในประกายของมันมาก

ดังนั้น เมื่อมันหวนคิดถึงอดีตที่เป็นเพียงมืด
โกนหนวด จึงรำพันว่า

วันหนึ่ง ข้าจะกลับไปในร้านที่ข้าเพิ่งจะออกมา
หยก ๆ ไหมนะ ... ข้าไม่ทำอย่างนั้นแน่ ๆ

ข้าไม่อยากจะกลับไปโกนหนวดที่ฟอกสบู่ของผู้คนหยาบคายน่า
เกลียดเหล่านั้น !

ข้าไม่อยากทำงานเป็นเครื่องจักรกลเช่นนั้นอีกต่อไป รูปร่างที่งดงาม
ของข้าถูกสร้างขึ้นมาเพื่อทำงานเหล่านี้หรือไม่ใช่แน่!

ด้วยเหตุนี้ ข้าจะไปซ่อนตัวอยู่ในสถานที่ลับ เพื่อลิ้มรสชาติชีวิต
พักผ่อนแสนสงบ

พูดจบ มืดโกนหนวดก็แอบซ่อนตัวอย่างดีเพื่อหลบสายตาคนอื่น ๆ
หลายเดือนผ่านไป

วันหนึ่งมันอยากออกไปสูดอากาศจึงออกจากที่ซ่อน แต่กว่าจะออกได้ ก็ลำบากลำบากเต็มที เมื่อมันมองดูตัวเอง มันก็งุนงงเป็นที่สุด ช่างน่าแปลกใจอะไรอย่างนี้ มันผิดหูผิดตาเสียจนเหมือนกับเลี้ยงขึ้นสนิม และใบมีดของมันก็ไม่สะท้อนความงดงามของแสงอาทิตย์อีกต่อไป

มันสำนึกผิดอย่างขมขื่น แต่ไร้ประโยชน์ที่จะเสียใจกับความงามที่หายไป มันร้องไห้กับความเสียหายที่แก้ไขไม่ได้แล้วนี้ พร้อมกับพูดว่า

อนิจจา! คมมีดที่เสียไปน่าจะได้ใช้งานที่ร้านตัดผมมากกว่า!

ความบางเฉียบของคมมีดซ้ากลายเป็นอะไรไป ใบมีดที่เจ็ดจ้าของข้า อยู่ที่ไหน ตอนนี้อ้าถูกสนิมกินจนกร่อน ดูน่าเกลียดน่าชัง ความทงูทงูของข้าไม่มีทางแก้ไขได้

คนขี้เกียจก็เหมือนกับมีดโกนนี้ ไม่ทำงานเอาแต่เพื่อฝัน จึงสูญเสียรูปร่างและความคมไป

10) ยอมเพราะรัก

“ขอให้ฉันได้ดูหน้าลูกหน่อยสิคะ...”

เสียงเบาหวิวเอื้อนเอ่ยกับสามี ชายหนุ่มเม้มปากแน่น ระบายลมหายใจ พยักหน้าช้า...แล้วเดินไปบอกพยาบาลที่หน้าเคาน์เตอร์

ครูหนึ่งพยาบาลสาวก็เข้ามายังห้องพักพิเศษ พร้อมห่อผ้าสีขาวใน
อ้อมแขน...สามีช่วยประคองผู้เป็นแม่ของลูกยันกายกึ่งนั่ง เธอหน้าตา
กลมมอ่งห่อผ้านั้นด้วยความปลื้มปีติ 2 มือเอื้อมรับห่อผ้ามาด้วยความ
ระมัดระวัง โอบกอดกระชับด้วยหัวใจพองโต...นี่หรือคือหนึ่งชีวิตที่เธอ
สู้อุตทน อุ้มท้องมากกว่า 9 เดือน ด้วยความรัก

เธอ ก้มลงมองวงหน้าเล็กๆ ที่ยังแดงก่ำ...พริ้มตา...คุณแม่คนใหม่ยิ้ม
กว้าง หน้าใสๆ ไหลเอื่อยลงเคลียแก้มขาวซีดโดยไม่รู้ตัว...มือขวาค่อยๆ
ลูบผมบางนุ่มที่ศีรษะลูกเบาๆ แล้วไล่เรื้อยผ่านลงมาคลี่เปิดผ้าที่ห่อ-
วงหน้านั้นไว้ หมายถึงได้เห็นหน้าชัดๆ

ครั้นมือไล่ผ่านศีรษะลงมาช้าๆ จนเผยให้เห็นใบหน้าอย่างชัดเจน เธอ
ถึงกับตาเบิกโพลง... กรีดดดดดดด !!!!

พยาบาลรีบเข้ามารับทารกน้อยที่อยู่ในห้องผ้านั้น แล้วผละออกจาก
ห้องไป... ทารกไม่มีหู!!!!

เธอ ร้องไห้โฮ โดยไม่อาจข่มความรู้สึกไว้ได้ สามีโอบกอดปลอบโยน
เสียงร่ำไห้จากภรรยากรีดลึกลงไปในหัวใจของสามี จนมีอากถัน
หน้าตาไว้ได้เช่นกัน

เวลาผ่านไป 2 ปี

2 สาหมีภรรยาเฝ้าเอาใจใส่ดูแลเด็กน้อยอย่างดีที่สุด ทุ่มเทความรักให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และกาลเวลาได้พิสูจน์ว่า การไ้ไ้ยของเจ้าหนูไม่มีปัญหาแต่อย่างใด

ปัญหาใหญ่ มีเฉพาะสิ่งที่มองเห็นภายนอก นั่นคือ...ใบหูทั้งสองข้างที่หายไป..!

เมื่อเข้าโรงเรียน บ่อยครั้งที่เด็ก

น้อยกลับถึงบ้านแล้ววิ่งไปซบ ออก แม่...แม่ไม่พูดอะไรเธอก็รับรู้ว่าคุณเผชิญกับสิ่งใดมา และลูกปวดร้าวเพียงใด? ทว่า...เธอนั้น เจ็บยิ่งกว่า

...

วันหนึ่งเจ้าหนูโพล่งออกมาอย่างน่าเศร้า

“พวกพี่ ๆ ที่โรงเรียนเขาเรียกผมว่าไอ้ตัวประหลาด” เธอฟังคำแล้วเหมือนถูกเหล็กแหลมทิ่มแทงเข้ามากลางใจ คว่าลูกมากอดกระซิบ น้ำตาเอ่อทันเด็กน้อยเติบโตใหญ่จนเข้าสู่วัยรุ่น ใบหน้าคมเข้ม หล่อเหลาเป็นที่รักของเพื่อน ๆ มีความสามารถพิเศษหลากหลาย ทั้งศิลปะ การประพันธ์ และดนตรี และอาจจะได้เป็นหัวหน้าชั้น หากมิใช่เพราะสิ่งนั้น !

“ลูก ต้องพบปะกับผู้คน ต้องเข้าสังคมบ้างนะลูก” แม่แนะนำด้วยความสงสาร ทว่าเด็กหนุ่มยังคงเก็บตัว...ทุกวันที่กลับมาถึงบ้าน ก็จะไม่ออกไปไหนดังเช่นเด็กวัยรุ่นทั่วไป

ผู้เป็นพ่อสงสารลูกสุดประมาธ จึงไปปรึกษากับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง

“ผมสามารถปลุกถ่ายไบโหู่ให้ลูกคุณได้ครับ ถ้ามีผู้บริจาค แต่ต้องหาคนที่จะเสียสละไบโหู่ให้ลูกของคุณ” แพทย์เล่าถึงวิธีการช่วยเหลือ

สองปีต่อมา พ่อได้บอกกับลูกชายหลังทานอาหารเย็นวันหนึ่ง

“เตรียม ตัวไปโรงพยาบาลนะ...พ่อกับแม่หาคนบริจาคไบโหู่ที่ลูกต้องการได้แล้ว แต่เรื่องนี้ต้องเก็บเป็นความลับนะ” พ่อกำชับ...เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง นัยน์ตาวาวโรจน์ กอดผู้เป็นพ่อแน่น

หลายปีผ่านไป วันหนึ่งชายหนุ่มผู้ซึ่งบัดนี้ได้เปลี่ยนบทบาทเป็นพ่อ ได้ถามผู้เป็นพ่อ เมื่อพารรยาและลูกมาเยี่ยมปู่กับย่าในวันหยุดปลายสัปดาห์

“พ่อครับ...บอกผมได้มั๊ย คนที่ให้ไบโหู่ผมเขาเป็นใคร...ทำไมเขาถึงให้ผมได้มากมายขนาดนี้ แต่ทำไมผมถึงไม่มีโอกาสที่จะทำอะไรเพื่อเขาได้เลยแม้ซักนิด”

“อืม...พ่อดีใจที่ลูกสำนึกในพระคุณนั้น... แต่ลูกคงจะตอบแทนเขาได้
ไม่หมดหรอก...เรื่องนี้เป็นความลับ...พ่อบอกไม่ได้ อย่าลืมนะ...เราตกลงกันแล้ว” พ่อกำชับ

หลายปีผ่านไป เรื่องราวเหล่านี้ ยังคงเป็นความลับที่ตกเป็นตะกอนใน
ใจของชายหนุ่ม

แต่แล้ว...วันที่มีดมืดที่สุดก็ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขา...

ชายหนุ่มยืนเคียงข้างพ่อใกล้หีบศพของแม่ ก่อนนำไปฝังยังสุสาน

ผู้เป็นพ่อมองใบหน้าซีด ๆ ของสตรีที่เคยร่วมชีวิต และรักผูกพันกันมา
ตราบนานหลายใจสุดท้าย...

พ่อค่อย ๆ ลูบผมแม่อย่างช้า ๆ และนุ่มนวล ผมสีดำกลับถูกเสยขึ้นช้า ๆ
จนมองเห็น...

แม่ไม่มีใบหู...ใบหูทั้งสองข้างของแม่ถูกตัดไป!!!!!!

ชายหนุ่มตาเบิกโพลงกับภาพที่พบ...น้ำตาไหลพราก

พ่อกระซิบกับลูกชาย

“แม่บอกพ่อว่า แม่ดีใจที่ได้ทำอย่างนี้...นับแต่วันนั้น แม่ไม่เคยตัดผม
สั้นอีกเลย และไม่มีใครมองว่าแม่ไม่สวย...จริงมั้ย”

“ลูกเอ๋ย...จงจำไว้...สิ่งที่มีค่านั้น แท้จริงไม่ได้อยู่ที่การมองเห็น แต่อยู่ที่สิ่งที่เรามองไม่เห็น...เหมือนเช่นความรักที่แท้จริง... ไม่ได้อยู่ที่เรากระทำ แล้วต้องมีคนรับรู้ในความรักที่เรามอบให้ ... และบางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวคำใด ๆ”

11) ต้นแอปเปิ้ลกับเด็กน้อย

นานมาแล้ว มีต้นแอปเปิ้ลใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง

และก็มีเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง

ชอบเข้ามาอยู่ใกล้ ๆ และเล่นรอบ ๆ ต้นไม้ทุกวัน ๆ

เขาปีนขึ้นไปบนยอดของต้นไม้ และก็กินผลแอปเปิ้ล

และก็นอนหลับไปภายใต้ร่มเงาของต้นแอปเปิ้ล

เขารักต้นไม้ และต้นไม้ก็รักเขา

เวลาผ่านไป เด็กน้อยโตขึ้น และเขาไม่มาวิ่งเล่นรอบ ๆ ต้นไม้ทุกวันอีกแล้ว

วันหนึ่ง เด็กน้อย กลับมาหาต้นไม้ เด็กน้อยดูเศร้า

“มาหาฉัน และมาเล่นกับฉันเหอ” ต้นไม้ถาม

“ฉันไม่ใช่เด็กเล็กๆ แล้วนะ ฉันไม่อยากเล่นรอบๆ ต้นไม้้อีกแล้ว

ฉันต้องการของเล่น ฉันอยากได้เงินไปซื้อของเล่น” เด็กน้อยตอบ

“ฉันไม่มีเงินจะให้เก็บลูกแอปเปิ้ลของฉันไปขายสิ เพื่อเอาเงินไปซื้อของเล่น” ต้นไม้้อตอบ

เด็กน้อยตื่นเต้นมาก เขา
เก็บลูกแอปเปิ้ลไปหมด
และจากไปอย่างมีความสุข

หลังจากเขาเก็บแอปเปิ้ลไป
หมดแล้ว เขาไม่กลับมาหา
ต้นไม้้อีกเลย

ต้นไม้้อูเสรำ.....

วันหนึ่ง เด็กน้อยกลับมา เขาดูโตขึ้น

ต้นไม้้อู้สึกตื่นเต้นมาก

“มาหาฉัน และมาเล่นกับฉันเหอ” ต้นไม้้อถาม

“ฉันไม่มีเวลามาเล่นเหอ ฉันมีครอบครัวแล้ว ฉันต้องทำงานเพื่อ
ครอบครัวของตัวเอง เราต้องการบ้าน ช่วยฉันได้ไหม”

“ฉันไม่มีบ้านจะให้ แต่... ตัดกิ่งก้านของฉันไปสิเอาไปสร้างบ้าน”

ตั้งนั้นเด็กน้อยตัดกิ่งก้านทั้งหมดของต้นไม้ไป และจากไปอย่างมีความสุข

อีกครั้งที่ต้นไม้ถูกทิ้งให้เตียวตาย และเศร้า....

วันหนึ่งในฤดูร้อน เด็กน้อยกลับมา ต้นไม้ดีใจมาก

“มาหาฉัน และมาเล่นกับฉันเหอ” ต้นไม้ถาม

“เปล่า ฉันรู้สึกผิดหวังกับชีวิต และเริ่มแก่ขึ้น ฉันอยากเล่นเรือไปพักผ่อนไกลๆ ให้เรือฉันได้ใหม่”

“ใช้ลำต้นของฉันได้ เอาไปสร้างเรือ เพื่อเธอจะได้เล่นเรือไปและมีความสุข” ต้นไม้ตอบ

ตั้งนั้น เด็กน้อยตัดลำต้นของต้นไม้ไปสร้างเรือ

เขาล่องเรือไป และไม่เคยกลับมาอีกเลย

หลายปีผ่านไป ในที่สุดเด็กน้อยกลับมา

คราวนี้เขาดูแก่ลงไปมาก

“ฉันเสียใจ ฉันไม่เหลืออะไรจะให้อีกแล้ว ไม่มีผลแอปเปิ้ลให้ฉันไม่มีลำต้นให้ปีนอีกแล้ว”

“ฉันไม่มีฟันจะกินแล้ว ฉันปีนไม่ไหว และฉันก็แก่แล้ว” เด็กน้อยตอบ

“ฉันไม่มีอะไรเหลือให้อีกแล้ว สิ่งเดียวที่เหลือ มีเพียงรากที่กำลังจะตาย”

“ตอนนี้ฉันก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว แค่อยากได้ที่พักพิง ฉันเหนื่อยมาหลายปีแล้ว”

“รากของต้นไม้แก่ๆ จะเป็นที่พักพิงของหนูได้มาสิ นั่งลงข้างๆ ฉันหลับให้สบาย”

เด็กน้อยนั่งลงข้างๆ ต้นไม้ดีใจ ยิ้ม...และน้ำตาไหล.....

นี่เป็นเรื่องสำหรับทุกคน ต้นไม้ในเรื่องคือพ่อแม่

เมื่อเราเป็นเด็กตัวเล็กๆ เราชักที่จะเล่นกับพ่อกับแม่

เมื่อเราโตขึ้น เราทอดทิ้งพ่อ และแม่ และกลับมาหาท่าน

เมื่อเราต้องการบางสิ่งบางอย่าง หรือเมื่อเรามีปัญหา

ไม่ว่าอย่างไร... พ่อและแม่ของเราก็จะอยู่และให้ทุกสิ่งอย่างที่ท่านทำได้

หวังเพียงเรามีความสุข

คุณอาจจะคิดว่า “เด็กน้อย” ในเรื่องโหดร้าย

แต่นั้นคือความจริงที่สะท้อนให้เห็นว่าพวกเราทำกับผู้มีพระคุณ
อย่างไร?

..... แล้วต้นไม้ของคุณล่ะ เด็กน้อย???

12) พันธนาการของช่างน้อย

ในอดีตกาลนานโพ้น มี “ช่างป่า” อยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งเมื่อคน
ต้องการจะนำช่างป่ามาเลี้ยงเป็น “ช่างงาน” หรือเป็น “ช่างศึก” นั้น
พวกเขา ก็จะพากันเข้าไปในป่า แล้วตีเกราะเคาะไม้ ร้องตะโกน เพื่อ
ไล่ต้อน ไชลองช่างป่า ให้ตื่นตกใจพากันหนีออกมาจากป่า แล้วพวกเขาก็
จะไล่ต้อนไชลองช่างป่าให้เข้าไปใน “เพนียดคล้องช้าง”

จากนั้นพวกเขาก็จะคัดเลือกเอาเฉพาะ ช้างที่มีลักษณะดี นำมาฝึกให้
เป็น “ช่างศึก” และแยกเอา “ลูกช้าง” ตัวน้อยออกมาจากแม่ช้าง เพื่อนำ
มาเลี้ยงเป็น “ช่างงาน”

ซึ่งวิธีการฝึกช้างนั้น พวกชาวบ้านก็จะนำ “โซ่ตรวน” มาผูกติดไว้ที่ขา
ข้างหนึ่งของ “ช่างน้อย” ส่วนปลายโซ่อีกด้านหนึ่งจะถูกล็อกติดไว้
กับ “เหล็กแหลม” ซึ่งเหล็กแหลมนี้จะยาวประมาณ 3 ฟุต ใช้ตอกลง
ไปในดินจนมิด แทนการผูกไว้กับเสาหรือต้นไม้ เพื่อไม่ให้โซ่พันกับ
หลักเมื่อลูกช้างเดินไปเดินมา จากนั้นก็ล่ามโซ่เจ้าช่างน้อยตัวนั้นไว้

เมื่อช้างน้อยถูกล่ามโซ่ มันก็จะพยายามจะหนีออกจากพันธนาการนี้ แรกๆมันก็จะใช้แรงของมัน กระชากดึง โซ่ที่ผูกติดกับขาของมันออก ซึ่ง

แน่นอนว่า...มันไม่สามารถเอาชนะโซ่เส้นนี้ได้ ช้ำร้าย...มันกลับถูก “คม” ของโซ่เส้นนั้นบาดที่ข้อเท้าของมันจนเป็นแผลลึก ทำให้มันเจ็บปวด และทรมานอย่างมาก

ไม่นานนัก...ลูกช้าง ก็ยอมรับว่า มันไม่สามารถจะเอาชนะ “โซ่” ที่พันธนาการมันอยู่นี้ได้

ช้างน้อย...ก็เริ่มเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตของมัน ด้วยการเดินอยู่ในรัศมีของโซ่เส้นนี้

เมื่อโซ่ตึง...มันก็จะหยุด...แล้วเดินไปอีกทางหนึ่ง

จนเมื่อโซ่ตึงอีก...มันก็จะหยุด เป็นเช่นนี้เรื่อยไป

โดยไม่พยายาม ดึง หรือ กระชาก โซ่ที่พันธนาการมันออกอีกเลย

วันเวลาผ่านไปจนมันเติบโตขึ้นเป็น “ช้างพัง ช้างพลาย” ตัวใหญ่ที่มีเร็วแรงมหาศาล มันสามารถไต่ซวงและง้างจัด หรือยกซุงต้นใหญ่ๆ

ขึ้นมาได้ มันสามารถถอนต้นไม้หลายๆต้นขึ้นมาได้ทั้งรากทั้งโคนเลย
ทีเดียว

แต่เมื่อใดก็ตาม ที่มันเห็นว่ามันถูกผูกติดไว้กับ “โซ่” เส้นนี้ มันไม่เคย
ที่จะพยายามกระชากดึงเลยสักครั้ง

จึงมีคำถามที่น่าคิดว่า...

เมื่อตอนที่มันเป็น “ข้างตัวเล็กๆ” มันถูกพันธนาการไว้ด้วย “โซ่”

แต่เมื่อมันโตขึ้นเป็น “ข้างตัวใหญ่” แล้ว มันถูกพันธนาการไว้ด้วย
อะไร?

**ในชีวิตของเราก็เช่นเดียวกัน อย่าเอาความล้มเหลวใน “อดีต”
มาตัดสิน “อนาคต”**

สิ่งที่จุดรั้งชีวิตของเรา ไม่ให้เปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ดีกว่านั้น ก็คือ
ความกลัว ความเจ็บปวด และ ประสบการณ์ ที่เราเคยได้รับมาในอดีต
ชีวิตของเราในวันนี้ ก็เปรียบเช่นเดียวกับ “ข้างน้อย” ที่ถูกล่ามโซ่ เรา
อาจจะ เคยคิด เคยพยายาม ที่จะต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ
เพื่อจะได้พบกับความสำเร็จ

แต่สิ่งที่เราได้รับ ก็คือ บาดแผล และ ความเจ็บปวด จากความ
พยายามนั้น และความทรงจำเหล่านี้เองที่ยังคง ผังลึกลงไปในจิตใจ

ของเรา อย่างแนบแน่น จนเราไม่กล้าพอที่จะคิดเปลี่ยนแปลง และไม่
เชื่อมั่นในตัวเองว่าเราจะสามารถเอาชนะปัญหาและอุปสรรคเหล่านั้น
ได้อีก

ทั้งๆที่ในเวลาี่... เรามีความสามารถ และประสบการณ์ที่มากมาย
กว่าในอดีตยิ่งนัก

ทั้งๆที่ในวันนี้... ร่างกายของเราได้เจริญเติบโตขึ้น และกลายเป็น
“พญาคชสาร” ผู้ยิ่งใหญ่แล้วก็ตาม

**สabat ไซ่ตรวน ที่พันธนาการจิตใจของเราออกเกิด แล้วเราจะได้
เห็นว่า “ศักยภาพที่แท้จริง” ของเรานั้น ยิ่งใหญ่เพียงใด**

13) รอยตะปูที่รั้วบ้าน

มีเด็กน้อยคนหนึ่งที่มีสีหน้าแสดงอารมณ์ไม่ค่อยจะดีนัก

พ่อของเขาจึงให้ตะปูกับเขาถุงหนึ่งและบอกกับเขาว่า “ทุกครั้งที่เขา
รู้สึกโมโห หรือโกรธใครสักคน ให้ตอกตะปู 1 ตัวเข้าไปกับรั้วที่หลัง
บ้าน”

วันแรกผ่านไป เด็กน้อยคนนั้นตอกตะปูเข้าไปที่รั้วหลังบ้านถึง 37 ตัว
และก็ค่อย ๆ ลดจำนวนลงเรื่อย ๆ ในแต่ละวันที่ผ่านไป

อย่างน้อยที่สุด ก็คือการ
รู้จัก ควบคุมอารมณ์ของ
ตนเองให้สงบ ซึ่งง่าย
กว่าการตอกตะปูตั้งเยอะ
และแล้วหลังจากที่
สามารถควบคุมตนเอง

ได้ดีขึ้น ใจเย็นมากขึ้น เขาจึงเข้าไปพบพ่อและบอกกับพ่อว่า

เขาสามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้แล้ว ไม่มุกทะลุเหมือนแต่ก่อนที่
เคยเป็น

พ่อยิ้มและบอกกับลูกชายว่า “ถ้าเป็น เช่นนั้นจริงเจ้าต้องพิสูจน์ให้พ่อ
รู้ โดยทุกๆครั้งที่เขาสามารถควบคุมอารมณ์ จุนเจียวของตนเองได้
ให้ถอนตะปูออกจากรั้วหลังบ้าน 1 ตัว”

วันแล้ววันเล่า เด็กน้อยคนนั้นก็ค่อยๆ ถอนตะปูออกทีละตัว จาก 1
เป็น 2... จาก 2 เป็น 3 ...

จนในที่สุดตะปูทั้งหมดก็ถูกถอนออกมา ...

เด็กน้อยดีใจมากรีบวิ่งไปบอกกับพ่อเขาว่า “ฉันทำได้ ในที่สุดฉันก็
ทำจนสำเร็จ !!”

พ่อไม่ได้พูดอะไร แต่จูงมือลูกของเขาออกไปที่รั้วหลังบ้าน

และบอกกับลูกว่า “ทำได้ดีมาก ลูกพ่อและเจ้าลองมองกลับไปที่เรา
เหล่านัสนิ เห็นไหมว่ามันไม่เหมือนเดิม ไม่เหมือนกับที่มันเคยเป็น
จำไว้นะลูก เมื่อใดก็ตามที่เจ้าทำอะไรลงไปโดยใช้อารมณ์ สิ่งนั้นมันจะ
เกิดเป็นรอยแผล เหมือนกับการเอาמידที่แหลมคมไปแทงใครสักคน
ต่อให้พูดคำขอโทษสักกี่หน ก็ไม่อาจลบความเจ็บปวด ไม่อาจลบรอย
แผลที่เกิดขึ้นกับเขาคนนั้นได้”

ฉันใดก็ฉันนั้น กับคนที่เรารัก และคนที่รักเรานั้น เปรียบเสมือนอัญ
มณีอันมีค่าที่หายาก เป็นคนที่ทำให้เรายิ้ม เป็นคนที่คอยให้กำลังใจ
และยินดีเมื่อเราพบกับความสำเร็จ คอยเป็นคนที่ปลอบใจเรา ร่วม
ทุกข์ร่วมสุขกับเรา และจริงใจกับเราเสมอ แสดงให้เห็นว่าเรา
ห่วงใยเขามากแค่ไหน และระวังสิ่งที่เราทำไปไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือ
การกระทำ

**และจงจำไว้เสมอว่า คำขอโทษไม่ว่าเขาจะยกโทษให้เราหรือไม่
ก็ตาม**

**สิ่งที่มันเกิดขึ้นแล้วคือ รอยร้าวที่เขาคงไม่อาจลืมนมันได้.....
ตลอดไป**

14) ภาพที่อยู่นอกหน้าต่าง

มีชายสองคนต่างก็ป่วยหนักทั้งคู่ ทั้งสองนอนอยู่ในห้องผู้ป่วยรวม ห้องเดียวกัน ระหว่างเตียงจะมีม่านกันไว้

ชายคนหนึ่ง... ได้รับอนุญาตจากหมอให้ลุกขึ้นนั่งได้วันละหนึ่งชั่วโมง ในตอนบ่าย เพื่อให้ของเหลวจากปอดระบายออกได้สะดวก เตียงของ เขาอยู่ชิดกับหน้าต่าง ซึ่งในห้องนั้นมีหน้าต่างอยู่เพียงบานเดียว

ส่วนชายอีกคนหนึ่ง ต้องนอนราบอยู่บนเตียง ไม่สามารถลุกขึ้นนั่งได้ ทั้งสองคนต่างชวนกันคุยสารพัดเรื่องอย่างสนุกสนาน ทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว ภรรยา บ้าน การงาน การเคยรับใช้ชาติด้วยการ เป็นทหาร การท่องเที่ยว และเรื่องอื่นๆอีกอีกจำเริญ

และทุกครั้งที่ชายซึ่งนอนอยู่ติดหน้าต่าง ลุกขึ้นนั่งในตอนบ่าย เขาก็ จะบรรยายสิ่งต่างๆที่เขา มองเห็นผ่านกระจกหน้าต่าง ให้กับชายอีก คนหนึ่งฟังโดยละเอียดทำให้ชายที่เตียงอยู่ห่างจากหน้าต่าง รู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้รับทราบเรื่องราวของโลกภายนอก โดยผ่านการบอกเล่าของเพื่อนร่วมห้องในโรงพยาบาล

ชายที่อยู่ริมหน้าต่างบอกว่า ที่ข้างนอกหน้าต่างนั้นจะแลเห็นสวน ดอกไม้ที่สวยงาม ซึ่งอยู่ติดกับบึงน้ำขนาดใหญ่ มีห่านและหงส์ ที่ ต่างก็แหวกว่ายเล่นน้ำตามกันเป็นฝูงๆ

ขณะที่เด็ก ๆ... ต่างพากัน
เล่นเรือเล็กที่บังคับด้วย
เครื่องบังคับขนาดเล็ก
คู่รักหนุ่มสาวเดินควงแขน
ไปตามทางเดินที่เลี้ยวลัด
เลาะสวนดอกไม้ ต้นไม้
สูงใหญ่ใบเขียว เรียงรายดู
เป็นระเบียบงามตา หญ้า

เรียบเขียวชอุ่ม มองเห็นตึกระฟ้าอยู่ไกล ๆ... รวมทั้งรถไฟยกระดับที่
แล่นวนเวียนผ่านตัวเมือง แลดูสวยงามและมีชีวิตชีวายิ่งนัก

ระหว่างที่ชายซึ่งอยู่ติดหน้าต่าง พรรณนาถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนอก
หน้าต่างนั้น ชายอีกคนหนึ่งก็จะหลับตาจินตนาการภาพที่เกิดขึ้น...

บ่ายวันที่อากาศสดใสวันหนึ่ง... ชายที่อยู่ริมหน้าต่างได้บรรยายขบวน
พาเหรดที่เดินผ่านไป... แม้ว่าชายอีกคนหนึ่งจะไม่ได้ยินเสียงดนตรี
และมองไม่เห็นขบวนพาเหรดนั้น เขาก็สามารถหลับตานึกภาพ...
และได้ยินเสียงอย่างชัดเจนภายในความคิดของตน ทำให้รู้สึกเบิก
บานตามไปด้วย

หลาย สัปดาห์ผ่านไป... เช้าวันหนึ่งนางพยาบาลเดินเข้ามา พร้อม
ด้วยเครื่องทำความสะอาดร่างกายที่ทำเป็นประจำ เธอก็พบกับ ร่างที่

ไว้วิญญูณ ของชายที่อยู่ริมหน้าต่าง ที่นอนสิ้นลมหายใจด้วยความสงบ เธอรู้สึกเสียใจและเรียกบุรุษพยาบาลมานำร่างชายผู้นั้นออกไป

เมื่อ เวลาผ่านไป... ชายที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็ขออนุญาตเลื่อนไปนอนที่ริมหน้าต่าง นางพยาบาลก็จัดการย้ายเตียงให้ด้วยความยินดี หลังจากที่จัดเตรียมสิ่งต่างๆให้เรียบร้อยแล้ว เธอก็ออกจากห้องไปปล่อยให้เขาพักผ่อนตามลำพัง

ชายคนนั้นค่อย ๆ ยันกายด้วยข้อศอกของตัวเองขึ้นอย่างเชื่องช้า เพื่อที่จะได้มองออกไปเห็นโลกภายนอกด้วยสายตาของตนเอง เป็นครั้งแรก...

เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้หน้าต่างด้วยความลำบากยากเย็น ในที่สุดเขาก็พร้อมที่จะให้เห็นความเบิกบานภายนอกนั้นแล้ว เขาค่อย ๆ ชะเง้อมองอย่างช้า ๆ ออกไปนอกหน้าต่างบานนั้น...

แต่มันกลับไม่มีอะไรเลย...นอกจากกำแพงที่ว่างเปล่า

เขาถามพยาบาลในภายหลังว่า... ทำไมชายคนนั้นเล่าเรื่องราวเสียอย่างสวยหรูเป็นตุเป็นตะเช่นนั้น แต่นางพยาบาลคนนั้นก็กลับตอบว่า

“เพื่อนของเขาที่เพิ่งตายไปนั้น เป็นคนตาบอด”

จงพูดแต่เพียง สิ่งที่ดีงาม สิ่งที่สวยงาม กับคนรอบข้างของเรา
เสมอ เพราะมันอาจจะเป็นกำลังใจที่สำคัญ ที่ทำให้เขาต่อสู้ชีวิต
ต่อไปก็ได้

15) ไม่มีใครใส่รองเท้า

บริษัทผลิตรองเท้าที่มีชื่อเสียงมากบริษัทหนึ่ง ที่ประชุมของฝ่าย
บริหารได้กำหนดนโยบาย ให้ทำการสำรวจและพิจารณาว่า บริษัทจะ
เปิดตลาดใน ทวีปแอฟริกา ดีหรือไม่

ดังนั้น บริษัทจึงได้ส่ง ผู้จัดการฝ่ายการตลาด คนหนึ่ง ไปยังแอฟริกา
เพื่อทำการศึกษาศักยภาพของตลาด ซึ่งเมื่อเขาไปถึงแอฟริกา เขา
พบว่า...

ชาวแอฟริกันส่วนใหญ่เดิน
เท้าเปล่า พวกเขาเหล่านั้น
ไม่สวมรองเท้ากัน

เมื่อผู้จัดการฝ่ายการตลาด
กลับไปถึงอเมริกา จึงได้
จัดทำรายงานให้กับบริษัท
ว่า...

“ที่แอฟริกา นั้นคนส่วนใหญ่ไม่ใส่รองเท้า มีความต้องการน้อยเกินกว่าที่จะทำตลาดได้ แอฟริกาเป็นตลาดที่ไม่น่าสนใจ เห็นว่าไม่ควรลงทุนเปิดตลาดที่แอฟริกาในเวลานี้”

แต่เนื่องจากฝ่ายบริหาร ต้องการพิจารณาเรื่องการเปิดตลาดแอฟริกา นี้อย่างรอบคอบก่อนการตัดสินใจ จึงได้ส่ง ผู้จัดการฝ่ายขาย มือหนึ่ง ไปที่แอฟริกา เพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติมประกอบการพิจารณา

ทันทีที่ผู้จัดการฝ่ายขายไปถึงแอฟริกา ก็รีบโทรศัพท์กลับมายัง สำนักงานใหญ่ เพื่อรายงานว่...

“ที่แอฟริกา นั้น ยังไม่ค่อยมีใครใส่รองเท้ากันเลย จึงเป็นตลาดที่ใหญ่ และน่าสนใจมากที่สุดขณะนี้ หากบริษัทของเราทำให้คนแอฟริกัน เห็นความสำคัญของการใส่รองเท้าได้ละก็ บริษัทของเราก็จะเป็นผู้นำในตลาดขนาดใหญ่นี้ได้สำเร็จ เห็นควรให้เร่งดำเนินการขยายตลาดทันที ก่อนที่บริษัทอื่นจะชิงตลาดนี้ไป”

จงอย่าด่วนตัดสินใจ จนกว่า...จะได้มองหาโอกาสดี ๆ ที่อาจจะ ถูกบดบังอยู่เบื้องหลัง “ดวงตาของเราเอง”

จัดทำโดย

คริสตจักรของพระคริสต์ ออนไลน์